

Недоспівана

Пісня Вадима

*...Осиротіли його ясени, понесло
холодним осіннім вітром у безвість
останній листок. Але щовесни на
них знову з'являтимуться пагінці.
Це – наша пам'ять про його
недоспівану пісню...*

3 стор.

Недоспівана Пісня Вадима

Кажуть, що коли народжується людина, то на небі спалахує нова зірка. Але ці зірки світять по-різному: одна яскраво, інша ледь жевріє, а деяка палає, іскриться, запалюючи інші. Так складаються і долі людські: лише окремі живуть, віддаючи іншим свій талант, тепло і щедрість душі. Саме до таких і належав Вадим Васильович Балас – наша ще свіжа і незагойна рана. Він передчасно пішов із життя, поклавши весь талант, енергію, працелюбство на вівтар мистецтва.

Вадим Васильович належав до тих людей, які відчували свою провідну зірку з раннього дитинства і йшли за її світлом упродовж усього життя, до останнього подиху.

Народився в селі Боярка, навчався в Пугачівській та Млинівській середній школі №1, закінчив Луцьке державне музичне училище. Свою професійну і творчу діяльність розпочав викладачем теоретичних дисциплін, згодом працював директором РБК, художнім керівником РЦД. Був чудовим хормейстром, умів переконувати і запалювати власними ідеями, почуттями, думками...

Це було тоді, коли районний будинок культури писали з великої букви, ялинки, які ростуть біля входу, були ще зовсім маленькими, а концерти, що проводилися на будь-якій сцені, розпочиналися з пісень про партію. Вона тоді була одна, а тому і рідна. «Чисты мы перед

совестью, сынами и планетою...» Саме їй, рідній партії і були присвячені слова відомого поета Бориса Олійника. Саме цією піснею у ті далекі сімдесяті розпочинався на обласній сцені звітний концерт учасників художньої самодіяльності Млинівського району. Саме вона, точніше, оті слова чомусь врізалися в пам'ять. Може, тому, що всі інші стерлися, втратили сенс? А може, тому, що Вадим тоді заспівував?

«Чисты мы перед совестью, сынами и планетою...» І справді, хто-хто, а він таки залишився чистим совістю. І перед нами, живими, і перед своїм сином, якого вивів у люди. Щоправда, до планетарного масштабу не доріс. Бо, відверто кажучи, і не пнувся. Не носився з нотами, вдаючи із себе композитора. Мовляв, нехай інші пишуть, а я... проспівую. І співав:

*«Шумить Іква розливами, гойдає
човен хвилями,*

Спада на місто вранішня роса.

*І знов мене до Млинова несе любов
калинова,*

Чарує серце русая коса...»

Так, була в його житті і калинова любов з іменем Любов. Скільки провела вона недоспаних ночей, виглядаючи його з безконечних концертів! Либонь, лише їй відомо ціну отєї Вадимової пісні, що тільки на сцені була веселою і безтурботною...

Невичерпна життєва енергія дозволяла Вадиму Васильовичу робити багато справ. За своє аматорське життя він виховав цілий ряд чудових аматорських колективів: Острожецьку чоловічу хорову капелу, хори працівників культури, вчителів району, лікарів, ансамблю народної пісні РЦД. Усі вони у свій час успішно захистили звання «народний аматорський»...

Мимоволі упіймав себе на думці, що при житті про Вадима жодного разу не написав як журналіст (і в цьому відчуваю свою провину). Хоча завжди були поруч – жили в свій час в одному будинку, разом доводилося їздити селами з агітбригадою, навіть разом у землі копирсалися на сусідніх грядках. Утім, причина відома – Вадим був не з тих, хто любить купатися в променях слави. Впевнений, він би неодмінно відповів: «Навіщо про мене писати, давай я тобі краще анекдота розкажу – свіжачок!»

...Вів хори в Новоселівці, Добрятині, працював із творчими колективами установ та організацій райцентру. Його голос звучав не лише на районній і обласній, а й на сцені столичного палацу мистецтва в Києві. Своїм співом дарував приємні хвилини глядачам, у його репертуарі були найрізноманітніші пісні: жартівливі, ліричні, народні, патріотичні. В 2001 році Вадим Васильович Балас отримав

звання «Заслужений працівник культури України», він нагороджений медалями лауреата II Всесоюзного огляду самодіяльної художньої творчості. Бо його незгасною зорею, любов'ю і натхненням була пісня. Він обрав її як долю, як життя. І мав душу, відкрити і для радості, і для болю...

Яким він був, отой Вадимів біль? Про це знала, напевно, лише вона, ота єдина його Люба-любов. Утім, швидше здогадувалася. Бо не звик скаржитися – приховував і тілесні, і душевні страждання, особливо після того, коли вперше потрапив до кардіологів. Такий уже мав характер – надто близько все сприймав до серця, хоч і не виставляв цього на показ. А воно не із заліза було клепане, а живе – не витримало...

У нас чомусь є така звичка: згадувати добрим словом людей або під час іменинних застіл, або тоді, коли їх уже нема серед нас. Вадим – не виняток. То чого дивуватися, що дехто брався рахувати чарки в його руках чи викурени цигарки. Ніхто тільки не лічив безконечних виснажливих репетицій, днів (а то й ночей), проведених за партитурами.

Не міг похвалитися він і статками. Лише близькі та друзі знали, що у Вадима в шафі висить пара недорогих нових костюмів (і то один із них – концертний), що він «не наспівав» собі ні особняка, ні вишуканої іномарки...

*«Ясени, ясени, -
за селом прокричали лелеки
І холодний як лід
залишили на обрії слід...»*

У районному центрі дозволила під час відзначення Дня працівників культури Вадим знову співав свою пісню, що звучала в аудіозаписі. Співав для колег, що були тоді у ролі глядачів, з котрими, ще, здавалося, вчора ділив свої радіощі й печалі. Такий до болю знайомий голос торкався невидимих струн душі, які бриніли сльозами на щоках у багатьох.

*«Ясени, ясени,
наді мною шумлять ваші крони
І неначе літа,
жовте листя за вітром зліта...»*

Що ж, осиротіли його ясени, понесли холодним осіннім вітром у безвість останній листок. Але щовесни на них знову з'являтимуться пагінці. Це – наша пам'ять про його недоспівану пісню. Чуєте, в шелесті молодих трав дзвенять росисльози? То звучить перший куплет Вадимової пісні...

**Василь ХУДИК,
Людмила РОМАНОВИЧ,
голова районної організації
профспілки працівників культури.**

